

Bilag.

NATIONALBANKEN I KJØBENHAVN.

Kjøbenhavn, den 6. December 1926.

Ved Lov Nr. 300 af 15. December 1925, der ændrede Lov om Valutaforanstaltninger af 20. December 1924, bemyndigedes Ministeren for Industri, Handel og Søfart til indtil Udgangen af December 1926 at fritage Nationalbanken for Forpligtelsen til at indløse de af Banken udstedte Sedler med Guld.

Den Udvikling, som fandt Sted paa Valutamarkedet efter Vedtagelsen af denne Lov og som allerede i Marts Maaned førte den danske Krones gennemsnitlige Guldværdi op til 97 Øre, bevirkede, at det tidligt paa Aaret fra den høje Regerings Side blev tilkendegivet Nationalbanken, at man maatte indrette sig paa, at der efter denne Lovs Udløb ikke paany kunde være Tale om Fortsættelse af Guld-Moratoriet, men at en Tilbagevenden til den tidligere Kroneværdi fra Aarets Udgang maatte fastslaaes ved Genoprettelsen af Guldfod, idet man i øvrigt erklærede sig villig til at forhandle nærmere med Nationalbanken *dels* om Formen for denne, *dels* om Statens Medvirken til Tilvejebringelse af saadanne Valutakreditter, der — som forudsat under tidligere Forhandlinger — maatte være ønskelige ogsaa i Perioden efter at Tilbagevenden til Guldfod har fundet Sted.

Som udtalt i Beretningen for Bankaaret 1925—26 er det — til Trods for den Mangel paa Tilpasning til den gamle Guldkrones Værdi, som stadig adskillige Steder i Samfundet gør sig gældende og som bl. a. den betydelige Arbejdsløshed bærer Vidne om — dog Nationalbankens Opfattelse, at Forholdene *prismæssigt* og *bankteknisk* ligger saaledes, at en Overgang til Guldfod er mulig. Som hele Udviklingen paa Grundlag af de to Valutalove af 1924 og 1925 har formet sig, er Nationalbanken enig i, at den naturlige Konsekvens af de foretagne Skridt er en Tilbagevenden til Guldfod, og at denne bør finde Sted nu, idet man derved forudsætter, at man i Samfundets forskellige Forhold søger saa hurtigt som muligt at opnaa den fornødne Tilpasning.

Naar dernæst Spørgsmaalet rejser sig om *Formen* for den Tilbagevenden til Guldbasis, som saaledes skal finde Sted, vil det utvivlsomt rent umiddelbart ligge nærmest at foretage denne i Overensstemmelse med Octroiens Bestemmelser saaledes, at Nationalbanken fra Moratorielovens Udløb ved Udgangen af Aaret ved sit Hovedsæde paany bliver forpligtet til paa Anfordring at omveksle de af den udstedte Sedler med lovlig gangbar Guldmønt. Det er denne Fremgangsmaade, man har anvendt i Sverige, da man 1. April 1924 gik tilbage til Guldfod, og der foreligger formentlig intet Forhold som *udelukkende*, at man for Danmarks Vedkommende kan foretage Overgangen til Guldindløsning paa samme Maade, ganske i Overensstemmelse med Octroien.

Nogen faktisk Hindring for en saadan Tilbagevenden findes ikke; ganske vist er det Beløb, Nationalbanken for Tiden raader over af udmøntet skandinavisk Guld, forholdsvis ringe, maaske dog tilstrækkeligt; men for det Tilfælde, at der her skulde opstaa nogen Vanskelighed, som ikke kan afhjælpes gennem den kgl. Mønt — jfr. vor Skrivelse af 18. August 1926 til den kgl. Bankkommissær og Skrivelse af